

“मीठे बच्चे- बाबा, शिक्षक र सदगुरु यी तीन अक्षरलाई याद गर्यौ भने अनेक विशेषताहरू आउने छन्।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको हरेक कदममा पदमको कमाई जम्मा भइरहन्छ?

उत्तर:- जसले आफ्नो हरेक कदम सेवामा बढाइरहन्छन्, उनीहरूले नै पदमको कमाई जम्मा गर्छन्। यदि बाबाको सेवामा कदम बढाउँदैनन् भने पदम कसरी प्राप्त गर्न सक्छन्? सेवाले नै कदममा पदम प्राप्ति गराउँछ, यसैबाट पदमापदमपति बन्छौ।

प्रश्न:- कुन रहस्यलाई जानेको हुनाले तिमी बच्चाहरू सबैको लागि कल्याणकारी बन्छौ?

उत्तर:- बाबाले हामी बच्चाहरूलाई यो रहस्य सम्झाउनु भएको छ- यो एउटा मात्र पसल हो, यहाँ सबैलाई आउनु नै छ। यो धेरै गुह्य रहस्य हो। यस रहस्यलाई जान्नेवाला बच्चाहरू नै सबैको कल्याणकारी बन्छन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबाका रुहानी बच्चाहरू हरेकले यो त जानेको हुनुपर्छ- बाबा हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सदगुरु पनि हुनुहुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्, जान्दा-जान्दै पनि घरी-घरी भुल्छन्। यहाँ जो बसेको छन्, उनीहरूले जानेका त छन् तर भुल्छन्। दुनियाँले त बिल्कुलै जानेका छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- केवल यी तीन अक्षर पनि याद रह्यो भने धेरै सेवा गर्न सकिन्छ। प्रदर्शनी अथवा म्युजियममा तिमी पासमा धेरै आउँछन्, घरमा पनि मित्र-सम्बन्धी आदि धेरै आउँछन्। जो कोही आए पनि सम्झाउनु पर्छ- जसलाई भगवान भनिन्छ उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सदगुरु पनि हुनुहुन्छ। यो याद भयो भने त ठीक, अरु कसैको याद नआओस्। अरु कसैलाई त यस्तो भन्न सकिदैन। तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ- उहाँ हाम्रा पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सदगुरु पनि हुनुहुन्छ। कति सहज छ। तर कसै-कसैको त यस्तो पत्थर बुद्धि हुन्छ जसले यी तीन अक्षर पनि बुद्धिमा धारण गर्न सक्दैनन्, भुलिहाल्छन्। बाबाले हामीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ किनकि बेहदका बाबा हुनुहुन्छ नि। बेहदका बाबा हुनुहुन्छ भने अवश्य पनि बेहदको वर्सा नै दिनुहुन्छ। बेहदको वर्सा हुन्छ देवताहरूको पासमा। यति मात्र याद गरे भने पनि घरमा धेरै सेवा गर्न सक्छन्। तर यति पनि भुल्नाले कसैलाई बताउन सक्दैनन्। घरी-घरी भुल्छन् किनकि सारा कल्पभरी नै भुलेका छन्। अब बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। वास्तवमा यो ज्ञान धेरै सजिलो छ, बाँकी यादको यात्राबाट सम्पूर्ण बन्नु यसमा मेहनत छ। बाबा हाम्रा पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षा पनि दिनुहुन्छ, वर्सा पनि दिनुहुन्छ, पवित्र पनि बनाउनु हुन्छ किनकि पतित-पावन बाबा हुनुहुन्छ, केवल भन्नुहुन्छ- सबैलाई यही भन मलाई याद गर। बाबाको सेवामा अलिकति पनि कदम उठेन भने उनीहरूले फेरि पदम कसरी पाउने छन्! पदमपति त सेवाबाटै बन्न सक्छन्। सेवाले नै कदममा पदम लिएर आउँछ। सेवाको लागि बच्चाहरू कहाँ-कहाँ देखि दौडिरहन्छन्। कति कदम उठाइन्छ। पदम त उनलाई मिल्छ नि। यो पनि बुद्धिले भन्छ पहिला शूद्रलाई ब्राह्मण बनाउनु पर्छ। ब्राह्मण नै बनाएनौ भने के बन्छौ! सेवा त चाहिन्छ नि। आकर्षण (टेम्पटेशन) होस् भनेर नै बच्चाहरूलाई सेवाको समाचार सुनाइन्छ। सेवाबाट नै पदम मिलेको छ। केवल एउटा कुरा नै सुनाऊ जुन दुनियाँमा अरु कसैले जान्दैन। बेहदको बाबा पिता हुनुहुन्छ। तर पिताको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। केवल त्यतिकै गड फादर भनिरहन्छन्। उहाँ शिक्षक हुनुहुन्छ- यो त कसैको बुद्धिमा छैन। विद्यार्थीको बुद्धिमा जहिले पनि शिक्षक याद रहन्छ, जसले राम्रोसँग पढ्दैनन् उनीहरूलाई अनपढ भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- केही छैन। तिमी केही नपढेको भए पनि यो त बुझ्न सक्छौ- हामी भाइ-भाइ हौं। हाम्रो पिता बेहदका हुनुहुन्छ। बाबा आउनु हुन्छ नै एक धर्मको स्थापना गर्न, ब्रह्माद्वारा गर्नुहुन्छ। तर मानिसहरूले केही पनि बुझ्दैनन्। ईश्वर यदि कहिल्यै नआउनु भएको भए उहाँलाई “हे मुक्तिदाता आउनुहोस्, हे पतित-पावन आउनुहोस्” भनेर बोलाउँथे नै किन! जब पतित-पावनलाई याद गर्छन् भने फेरि शास्त्र किन पढ्छन्? तीर्थहरूमा किन जान्छन्? त्यहाँ बस्नु भएको छ र? कसैले जान्दैन-जानेका छैनन् जब पतित-पावन ईश्वर हुनुहुन्छ भने गंगा स्नान आदिले कोही पावन कसरी हुन सक्छ? स्वर्गमा कोही कसरी जान सक्छ, जन्म त यहाँ नै लिनु छ। नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँमा फरक त छ नि। यसलाई सत्ययुग कहाँ भन्न सकिन्छ र! अहिले त कलियुग हो नि। मनुष्यहरूको त बिल्कुल पत्थरबुद्धि छ। जहाँ अलिकति सुख देख्छन्, त्यसैलाई स्वर्ग सम्झन्छन्। यो कुरा बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ, बाबाले कुनै गाली गर्नुहुन्न। बाबाले शिक्षा पनि दिनुहुन्छ, सबैलाई सद्गति पनि

दिनुहुन्छ। भगवान पिता भएपछि उहाँबाट अवश्य केही मिल्नु पर्छ। बाबा अक्षर पनि यस्तो छ जसबाट वर्साको सुगन्ध अवश्य आउँछ। अरु चाहे जतिसुकै काका, मामा आदि छन् तर तिनीहरूबाट वर्साको सुगन्ध आउँदैन। अन्तर्मुखी भएर विचार गर्नुपर्छ— बाबाले ठीक भन्नुहुन्छ। गुरुको पासमा कुनै सम्पत्ति हुँदैन। उनीहरूले त स्वयं नै घरबार छोड्छन्। तिमीले संन्यास गरेका छौ विकारको। उनीहरू त भन्छन् हामीले घरबार छोड्यौं, तिमीले भन्छौं हामीले सारा दुनियाँका विकारहरूको संन्यास गर्छौं। नयाँ दुनियाँमा जान कति सहज छ। हामीले संन्यास गर्छौं सारा पुरानो सृष्टि, तमोप्रधान दुनियाँको। सत्ययुग हो नयाँ दुनियाँ। यो पनि जानेका छौ— नयाँ दुनियाँ अवश्य थियो। सबैले गायन गर्छन्। स्वर्ग भनिन्छ नै नयाँ दुनियाँलाई। तर उनीहरू केवल भन्छन् मात्रै, समझ केही पनि छैन। त्यसैले बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— यो विचार गर, बाबा, हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। शब्द नै दुई छन्— मनमनाभव, यसमा सबै आउँछ, तर यो पनि भुल्छन्। थाहा छैन बुद्धिमा के-के याद रहन्छ। नत्र सधैं लेखेर देऊ— यति समय म म कुन अवस्थामा बसेका थिएँ? तिमी बसेका छौ पिता, टिचर, सद्गुरुको सामुन्ने। त्यसैले उहाँ नै याद आउनु पर्छ नि। विद्यार्थीलाई शिक्षक नै याद आउँछ नि। तर यहाँ माया छ नि। एकदम शिर नै मोडिदिन्छ। सारा राज्य-भाग्य नै लिइदिन्छ। तिमीलाई थाहै हुँदैन। आएका थियौ वर्सा लिन तर मिल्न केही पनि मिल्दैन। यही भन्छौ नि। जान त स्वर्गमा जान्छौ, तर त्यो कुनै ठूलो कुरा कहाँ हो र। यहाँ आयौ तर पढेनौ, फेरि पनि स्वर्गमा त जान्छौ नि। यहाँ त बसेका छौ नि। सम्झन्छन् जेसुकै बने पनि स्वर्गमा त जान्छौं। त्यो त पढाइ भएन नि। अलिकति सुने भने पनि त्यसको फल मिलिहाल्छ। पढाइबाट त ठूलो छात्रवृत्ति मिल्छ। बाबाबाट उच्च भन्दा उच्च पद पाउनु छ भने पुरुषार्थ त गर्नुपर्छ। पढाइ याद भयो भने ८४ को चक्र पनि याद आउने छ। यहाँ बस्दा सबै याद आउनु पर्छ। तर यो पनि याद आउँदैन। यदि याद आउँथ्यो भने अरूलाई सुनाउँथे पनि। चित्र त सबैको पासमा छ। शिवको चित्रमा तिमीले कसैलाई सुनायौ भने कहिले रिसाउने छैनन्। भन, आउनु भयो भने हामी तपाईंलाई बताउने छौं, शिव बेहदका बाबा हुनुहुन्छ नि। उहाँसँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? यो त्यसै फाल्नु चित्र त होइन होला। शिवको लागि अवश्य भन्छन्, उहाँ भगवान हुनुहुन्छ, भगवान त निराकार नै हुनुहुन्छ। उहाँलाई बाबा भनिन्छ। उहाँले शिक्षा पनि दिनुहुन्छ। तिम्रो आत्माले शिक्षा लिन्छ। आत्माले नै सबै कुरा गर्छ। शिक्षक पनि आत्मा नै बन्छ। बाबाले पनि यस रथमा आएर पढाउनु हुन्छ। सत्ययुगको स्थापना गर्नुहुन्छ। त्यहाँ कलियुगको नाम निशान नै हुँदैन। मनष्य कहाँबाट आउने छन्। सेवाधारी बच्चाहरूलाई सारा दिनै ख्याल चलि रहन्छ। सेवा गर्दैनौ भने बुझिन्छ बुद्धि नै चल्दैन। मानौं बुद्धि बसेका छन्। बाबालाई चिन्न सक्दैनन्। पतित-पावन बाबालाई याद गर्नाले नै वर्सा मिल्छ। याद गर्दै गर्दै मर्यौ भने बाबाको सबै सम्पत्ति मिल्छ। बेहदका बाबाको सम्पत्ति हो स्वर्ग।

बच्चाहरूसँग ब्याज पनि छ, घरमा मित्र सम्बन्धी आदि त धेरै आउँछन्। कसैको मृत्यु हुँदा पनि धेरै आउँछन्। उनीहरूको पनि तिमीले राम्रोसँग सेवा गर्न सक्छौ। शिवबाबाको चित्र त धेरै राम्रो छ। ठूलै राखे पनि यसमा कसैले केही भन्छैन। यस्तो भन्ने छैनन् यी ब्रह्मा हुन्। उहाँ हुनुहुन्छ गुप्त। तिमीले गुप्त पनि सम्झाउन सक्छौ। केवल शिवको चित्र राख अरु सबै चित्र हटाइदेऊ। उहाँ शिवबाबा पिता, शिक्षक, सद्गुरु हुनुहुन्छ। उहाँ आउनु हुन्छ नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नको लागि र संगममा नै आउनु हुन्छ। यो जान त बुद्धिमा छ नि। भन, शिवबाबालाई याद गरौं, अरु कसैलाई याद नगरौं। शिवबाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौ भने तिमी मेरो पासमा आएर मिल्छौ। तिमीले गुप्त सेवा गर्न सक्छौ। यी लक्ष्मी-नारायण यस जानले नै बनेका हुन्। भन्छन् शिवबाबा निराकार हुनुहुन्छ उहाँ कसरी आउनु हुन्छ? अरे, तिम्रो आत्मा पनि त निराकार छ, त्यो कसरी आउँछ? त्यो पनि पार्ट खेल्न मीथिबाट आउँछ नि। यहाँ पनि बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ। साँढेमा त आउन सक्नुहुन्न। कसरी बोल्न सक्छ? साधारण वृद्ध तनमा आउनु हुन्छ। सम्झाउन पनि धेरै युक्ति चाहिन्छ। कसैले भन्छन्, तपाईं भक्ति गर्नुहुन्न? भन, हामी त सबै कुरा गर्छौं। युक्तिले चल्नु पर्ने हुन्छ। कसैलाई उठाउनको लागि सोच्नुपर्छ— के युक्ति रचौं? कसैलाई रुष्ट पनि पार्नु हुँदैन। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर केवल पवित्र रहनु छ। तिमीले भन्छौ— बाबा, सेवा मिल्दैन। अरे, सेवा त धेरै गर्न सक्छौ। गंगाजीमा गएर बस। भन, यो पानीमा स्नान गर्नाले के हुन्छ? के पावन बन्छौं? तपाईं त भगवानलाई भन्नुहुन्छ— हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाउनुहोस्। फेरि उहाँ पतित-पावन हुनुहुन्छ वा यो नदी? यस्ता नदीहरू त धेरै छन्। बाबा पतित-पावन त एक हुनुहुन्छ। यी पानीका नदीहरू त सदा छन् नै। बाबालाई त पावन बनाउनको लागि आउनु पर्छ। आउन पनि पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै आउनु हुन्छ। आएर पावन बनाउनु हुन्छ। त्यहाँ कोही पतित हुँदैन। नाम नै छ स्वर्ग, नयाँ दुनियाँ। अहिले त छ पुरानो दुनियाँ। यस संगमयुगको बारेमा तिमीलाई नै थाहा छ, अरु कसैले बुझ्न सक्दैन। बाबाले त

अनेक प्रकारका सेवाका युक्ति सम्झाउनु हुन्छ। बुद्ध पनि बन्नु छैन। भन्छन् अमरनाथमा पनि परेवा हुन्छन्। परेवाले सन्देश पुर्याउँछन्। यस्तो होइन, परमात्माको सन्देश माथिबाट परेवाले ल्याउँछन्। यो पनि सिकाउनु हुन्छ। उनीहरूको खुट्टामा लेखेर बाँध्थे भन्ने लिएर जान्छन्। उनीहरूलाई सहज रीतिले दाना मिल्छ भन्ने अरु कतै भेट्किन्नु पर्ने आवश्यकता रहदैन। तिमीलाई पनि यहाँ दाना मिल्छ, तिम्रो बुद्धिमा छ विश्वको बादशाही, जुन यहाँबाट मिल्छ। उनीहरू फेरि सम्झन्छन् दाना यहाँ मिल्नाले फेरि फसिन्छ। तिमी त चैतन्य हो, तिमीलाई अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दाना मिल्छ। शास्त्रमा पनि छ चराले सागरलाई सुकायो। धेरै कथाहरू लेखेका छन्। मनुष्यहरूले भन्छन्- सत्। फेरि भन्छन् सागरबाट देवताहरू निकले। रत्नहरूको थाली भरेर लिएर आए। भन्छन्- सत्। अब समुद्रबाट देवता कसरी निकलन्छन्? के समुद्रमा मनुष्य वा देवता रहन्छन् र? केही पनि बुझ्दैनन्। जन्म-जन्मान्तर झूटो नै पढ्ने-सुन्ने गरिरहन्छन्। त्यसैले भनिन्छन् झूठी माया...। सच्चा र झूटो संसारमा कति रात-दिनको फरक छ! झूटो बोल्दा-बोल्दा पतित बनेका छन्। तिमी कति युक्तिसँग सम्झाउँछौ, फेरि पनि करोडौंमा कसैको बुद्धिमा बस्छ। यो हो धेरै सहज ज्ञान र सहज योग। बाबा, शिक्षक, सद्गुरुलाई याद गर्नाले उहाँका गुणहरू पनि बुद्धिमा आउने छन्। आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ। हामी सबै बाबालाई याद गर्छौ वा अरुतर्फ बुद्धि जान्छ? तिम्रो बुद्धिलाई अहिले समझ मिल्छ। कति मीठो-मीठो कुरा बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। युक्तिहरू बताउनु हुन्छ। तिमीले कसैलाई बसेर सम्झाउँछौ भन्ने तिम्रा दुस्मन पनि बन्ने छैनन्। शिवबाबा नै तिम्रो पिता, शिक्षक र सद्गुरु हुनुहुन्छ उहाँलाई याद गर। सम्झाउने युक्ति रच्नुपर्छ। धेरै ब्रह्माको चित्रको पछि लाग्छन्। शिवको चित्र देखेर कहिले हटाउने छैनन्। अरे, उहाँ त आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ नि। त्यसैले बाबालाई याद गर। यसबाट धेरैलाई फायदा हुन सक्छ। उहाँलाई याद गर्नाले तिमी पतितबाट पावन बन्छौ। उहाँ सबैको पिता हुनुहुन्छ। एक बाबा बाहेक कसैको याद आउनु हुँदैन। अरु संगत तोडेर एकसँग जोड्नु छ। यो हो कसैको कल्याण गर्ने युक्ति। बाबालाई याद नै गरेनौ भन्ने पावन कसरी बन्छौ। घरमा पनि तिमीले धेरै सेवा गर्न सक्छौ। धेरै मित्र-सम्बन्धी आदि तिमीलाई मिल्छन्। भिन्न-भिन्न युक्तिहरू रच। धेरैको कल्याण गर्न सक्छौ। पसल त एउटै छ। अरु कुनै पसल छैन, फेरि कहाँ जान्छन्? अच्छा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) गृहस्थ व्यवहारमा धेरै युक्तिले चल्नु छ, कसैलाई नाराज पनि गर्नु छैन, पवित्र पनि अवश्य बन्नु छ।

२) एक बाबाबाट अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दाना लिएर आफ्नो बुद्धि रूपी झोली भरपुर राख्नु छ। बुद्धिलाई भड्काउनु छैन। सन्देशवाहक बनेर सबैलाई बाबाको सन्देश दिनु छ।

वरदान:- ब्राह्मण जीवनमा भेराइटी अनुभूतिद्वारा रमणिकताको अनुभव गर्ने सम्पन्न आत्मा भव जीवनमा हरेक मनुष्य आत्मालाई भेराइटी मन पर्छ। त्यसैले सारा दिनमा भिन्न भिन्न सम्बन्ध, भिन्न भिन्न स्वरूपको भेराइटी अनुभव गर अनि धेरै रमणिक जीवनको अनुभव गर्ने छौ। ब्राह्मण जीवन भगवानबाट सर्व सम्बन्ध अनुभव गर्ने सम्पन्न जीवन हो त्यसैले एउटा सम्बन्धको पनि कमी नहोस्। यदि कुनै हुल्का मात्र पनि आत्माको सम्बन्धी मिक्स भयो भने सर्व शब्द भन्न मिल्दैन। जहाँ सर्व छ त्यहाँ नै सम्पन्नता हुन्छ। त्यसैले सर्व सम्बन्धबाट स्मृति स्वरूप बन।

स्लोगन:- बाबा समान अव्यक्त रूपधारी बनेर प्रकृतिका हर दृश्यलाई हेर्छौ भन्ने हलचलमा आउने छैनौ।